

Maskrosor

Maskrosorna har trängt sig upp genom asfalten intill husväggen. Fyller sprickorna med sina gula knappar. Någon enstaka spjåla saknas i bordet, virket är torrt, grått och skört efter alla årstider. Stolen vinglar till då hon sträcker sig efter muggen för att dricka ur de sista dropparna. Intorkade märken efter hennes läppstift på kanten, åren av kafferaster som sitter kvar i porslinet, knappt går det att skönja texten: ”Världens bästa kompis.” Hon hade fått den av sina kollegor då hon fyllde 53 år. Det var ju inte jämnt, men ändå. Och ett tag sedan.

Hon trivs, ja det gör hon. Är så bra när man känner alla, vet hur man ska göra, kan jobbet. Fast när de bytte datorsystem höll hon på att ge upp. Men nu är hon inne i rutinerna igen.

Vårsolen är blek, men det är skönt när man sitter i lä, mot gavelns plåtfasad. Hon hade ett tag tvekat om hon skulle följa med hitut när firman tvingades flytta. Ledningen skylldes på att lokalhyran blev för hög inne i stan. Hon saknar den tiden. Då kunde hon hinna med några ärenden på lunchrasten. Nu är hon fånge härute i industriområdet. Bussen går på morgonen och på eftermiddagen, hon kan tabellen utantill i huvudet. Försöker hinna jobba undan för att inte missa sista turen. Cykla blir aldrig av. Ja, så är det knät. Om hon gick ned i vikt skulle det kanske bli bättre.

Hon lyssnar med ett halvt öra på Gun-Britt och Slovenka som diskuterar vad de skall ha till middag. Nu drar de en sväng igen om extrapriser hit och dit och något recept de hittat. Hon orkar inte bry sig. Det blir inte så mycket matlagning för hennes del. Jo det är klart när ungarna var små och så. Innan de flyttade hemifrån. Några festmåltider blev det inte heller när hon och Lennart blev ensamma. Tyst och trist, hon fick liksom inte till det, även om hon försökte. Att han lämnade henne var kanske inte så konstigt. Det bara rann ut i sanden alltihopa. De sa inte så mycket till varandra den sista tiden. Sedan blev det alldeles tyst.

Men visst, då var det skönt att ha Gun-Britt och Slovenka. De tröttnade efter ett tag har hon förstått. Försökte dra ut henne en gång, de var på Törringelund en söndagseftermiddag. Gun-Britt bjöd på ost och vin innan de for iväg, hon blev lite lummig av vinet, behagligt avslappnad. Men det försvann när någon bjöd upp henne. Är det inte fyra danser man ska dansa med varandra? Eller tre? Men han tackade efter två. Hon har väl inte alltid varit så bra på det där med dans, har svårt höra rytmen när hjärtat bankar och handflatorna blir svettiga.

Nej hon har det ju bra. Lugnt. Rår sig själv. Pysslar lite hemma, löser korsord, vattnar blommorna, äter framför teven. Hon orkar inte så mycket efter en lång arbetsdag, speciellt inte vid boksluten. Ibland har hon fått skjuts hem eftersom sista bussen hunnit gå. Nu senast hade ekonomichefen tittat

lite frågande på henne innan hon hunnit öppna bildörren för att stiga ut.

– Ja du Ulla, du har verkligen varit firman trogen ... Har du aldrig funderat på att göra något annat? Ja, man vet ju aldrig vad som händer i framtiden...

Han hade tystnat och suttit med händerna på ratten och stirrat på den lilla lekplatsen utanför hennes hyreshus, berberisbuskarna hade ännu inte fått några blad, torra och bruna som avslöjade det årgamla skräpet på marken. Ett trevåningshus i gult tegel. Utan hiss. Lite tungt hade det varit att släpa kassar och ungar uppför trapporna. Det var bara fru Svensson i trean som var kvar sedan den första tiden då huset var nybyggt. Och så hon. Lennart lät henne behålla lägenheten, numera bor han med sin nya familj utanför stan i villa. Hon klarar hyran, vill ogärna flytta. Men om hon hittade något billigare kunde det kanske bli lite pengar över, kanske till en resa.

Ekonomichefens ord hade blivit hängande. Något annat? Vad skulle det vara? Nu var det väl för sent att lära sig något nytt. Det är så mycket konstigt som händer nuförtiden, begriper inte riktigt hur det fungerar. Hon hade klarat av att lägga in en kontaktannons i datorn, den var gammal och långsam, men tillslut hade hon tryckt på knappen – sänd. Men något foto blev det inte, hon fattade inte hur man skulle göra och fråga barnen ville hon absolut inte, även om de alla tre hade bra jobb och säkert kunde allt om datorer. Satt och fingrade på sina telefoner när de var hemma hos henne och drack kaffe på hennes födelsedag. Hon hade bakat. De hade suttit en stund och pratat innan någon skylldes på fotbollsträning, någon skulle skjutsa till stallet, barnbarnen hade länsat kakfaten. När hon stängt dörren efter dem suckade hon, samlade ihop duken med kaffefläckar, kladdiga tårtsmulor och utrunnen saft. Att hon skulle be barnen hjälpa henne med kontaktannonsen skulle aldrig komma på fråga. Nu hade det kommit svar. Hon hade läst, men blivit rädd, slängt mailen i papperskorgen och stängt av datorn. Kontrollerat att ytterdörren var ordentligt låst, dragit för gardinerna.

Visst har hon det bra här på jobbet, i solen, med Gun-Britt och Slovenka. En trut har parkerat sig på stängslet, låtsas som inget, men spanar gulögd efter kvarlämnade smulor. Ja hon har det bra. Fast firman kunde väl satsa på lite bättre utemöbler. Men det finns kanske inte pengar för det. Hon suckar.

– Ja då var det dags igen! På det!

Gun-Britt och Slovenka samlar ihop sina muggar, reser sig, sträcker på sig, Slovenka fimpar cigaretten i plåtburken. En tunn rökslinga svävar ett tag över burken, innan fimpen självdör. Hon blir sittande. Stirrar på plåtburken, stirrar ordlöst på Gun-Britt och Slovenka.

– Ska du inte med in, Ulla! Vad är det? Kom igen nu.